

Nakside ja Krõllide osalemine õppeprogrammil „Eesti metsloomad“ Eesti Loodusloo muuseumis KIK projekti toel.

Väljasõidu eesmärgiks oli tutvuda muuseumis eksponeeritavate eesti metsades elavate loomadega. Eelmisel päeval sai lastele selgitatud kuhu ja miks me linna sõidame, keda me seal muuseumis näeme.

Reisärevus oli juba hommikul lasteaeda tulles lastel sees, kuna enamus lapsi polnud kunagi bussiga sõitnud ja ei teatud ka, mis need loomatopised on, kuidas need välja näevad ja kuidas neid valmistatakse. Kõigele sellele said lapsed vastused hästi toredate, sõbraliku ja jutuka juhendaja- loodusariduse osakonna pedagoog Ly Vetiku käest. Aga enne pedagoogiga kohtumist jõudsimel lastega käia ka ruumis, kus oli näitus „Müstiline ürgmeri“ – lastel oli võimalus viibida merepõhjas ja jälgida veeloomade, kalade liikumist. Nagu võlumaailma oldi satud. Täielikus vaikuses jälgiti kõike nende ümber toimuvat. Ja saabuski meie juhendaja Ly, kellega koos mindi huvireisile nüüd juba sügavasse metsa. Ta selgitas lastele, et kui loomaga on juhtunud mingi õnnetus, jäänud auto alla, siis sellest surnust loomast valmistatakse topis. Karupoja topist vaadeldes ja katsudes said lapsed teada, et ainult nahk, silmad ja küünised on päriselt karu enda omad, ülejäänud on kõik inimese poolt valmistatud. Karuisa vaadeldes, tema käppade suurust järele tehes kogesid lapsed, et kui nad panevad oma kaks kätt kokku, siis karuisa käpp on ikka mitu korda suurem ja küünised on ka täiskasvanu näppudest pikemad – päris hirmuäratav nägi suur karu välja. Juhendajat kuulates saadi teada, kuidas käituvad metsas, kuidas otsivad toitu, ehitavad urgu/elupaika, õpetavad omi poegi mäger, metssiga, rebane, hunt, põder, jänes, siil, orav. Huvitav fakt oli see, et paljude pildiraamatute peal kannab siil seljas õunu, seeni nagu sööks neid, aga tegelikult ta neid üldse ei söö, sööb putukaid ja hiirekesi. Põdrasarvede käeshoidmine nõudis lastelt suurt pingutust, sest need olid täitsa rasked, kitsesarved suudeti endile isegi pähe tõsta, sest need niipalju ei kaalunud. Põnev oli ka orava pesa näha, jänesele pai teha ning nalja valmistas jänesehüpete sooritamine. Kuna uusi teadmisi ja muljeid oli korraga nii palju, hakkasid lapsed juba väsima – tähendab aeg oli juhendajale tänusõnad öelda ja koduteele asuda. Enne riidesse panekut vaatlesime trepist alla minnes ka kalade toimetusi ning külastasime näitust „Meie meri“. Laste arvates oli see näitus kõige huvitavam. Põnev oli ju jälgida, milline on elu talvel jää all, milline jää peal. Laste arvates oli seal muuseumis nii huvitav ja põnev, et nad soovisid siia kindlasti tagasi tulla. Pakkusin välja mõtte, et tulge tagasi oma perega. Paar päeva hiljem teataski Loviise, et tema lähebki oma perega sinna tagasi. Väga tore! Ka ema jagas lapse muljeid muuseumi külastusest - Loviise oli koju tulnud ja teatanud, et nüüd olen ma väga tark. Lapsed olid väga targad juba enne muuseumi minekut, sest ka juhendaja kiitis lapsi, küsides, kui vanad nad on, et nad juba nii palju fakte teavad ja usinasti kaasa töötavad? „Oleme alles kolme-neljased, aga me ajame iga päev lasteaias tarkust taga“ vastasid lapsed.





Koos Naksidega toimetasid õpetajad Kadre ja Sirje